

08 — ODMETNIK

Budim se na tresak i shvatam da smo otkriveni. Panduri uleću u skrovište i dohvataju nasumice koga stignu. Jesam bunovan, ali skačem kao oparen. Polećem ka prozoru, laktom preko njuške udaram policajca koji mi se našao na putu, odgurujem gusku što se ukipila predamnom, pa zaklanjam lice rukama i bacam se napolje razbijajući staklo. Ustajem ispraćen povcima, odjekuje hitac. Tupi udar kraj noge daje mi do znanja da je to upozorenje, ali se ne zaustavljam. Jurim kroz uličice koje poznajem bolje no oni. Ne mogu me pogoditi u ovom lavirintu, dohvatiće me samo ako im uletim u šake. Znam da nemaju previše vremena. Love one što su im nadohvat ruke.

Galama postaje daleka i nejasna. Zastajem, oslanjam se o ruinirani zid, pokušavam da uhvatim vazduh. Nisam ja više za ove avanture. Tren potom sustiže me napad. Od kašlja samo što se ne ugušim. Padam na kolena, borim se za dah. Pomišljam da sam gotov, ali prestaje kao i svaki put. Neko vreme sam isuviše slab da se pokrenem.

Ako me sad sustignu, pokupiće me kao šećerlemu. Pa ipak, sve je tiho i znam da sam se još jednom izvukao. Najzad uspevam da prikupim snagu, pa ustajem i osmatram pustu ulicu. Nikog ne zanima šta se dešava. Niko ni na prozor da proviri. Netestirani nisu ljudi.

Sve je u krvi, kažu. Mnogo više no što je medicina donedavno pretpostavljala. Pa opet, korporacije su oduvek imale svoj interes u celoj priči. Šta je stoka poput mene naspram besmrtnosti?

Leukociti, eritrociti, trombociti, hemoglobin... Gomila podataka koje samo treba složiti i sve je poznato. Čak i kako ćemo umreti. Pitanje je samo šta će od činjenica biti saopšteno nama, a šta će stići do centralne banke podataka.

Mašinu smatraju obavezom koju svaki punoletni građanin mora obaviti. Boc, kap krvi i na papiriću dobiješ ono što te zanima. Ili ne zanima.

Mama je umrla onako kako joj je Mašina i prorekla. Rak na plućima. Nije joj rečeno da će u času smrti biti sama, siromašna i gladna. Oca nikad nisam upoznao. Čini mi se da ga ni mama nije poznavala duže od noći u kojoj me je napravio.

Napunivši osamnaest, jednostavno sam pobjegao. Nisam želeo da znam kako ću umreti Sistem me više nije mogao dohvatiti, ali me nije ni štitio. Poštena nagodba.

Nisam bio religiozni fanatik niti revolucionar. Ne znam ni da li su me dotakle priče o besmrtnicima. Verovatno jesu, ali to nije bio razlog mog skrivanja.

Govorilo se da besmrtnost potiče od Mašine. Da krade godine testiranima. Niko nije davao racionalno objašnjenje za tako nešto, ali palilo je masu. Iz godine u godinu broj odmetnika je postajao sve veći.

A šta sam ja s njima tražio? Ne znam. Lutajući propovednici su me nervirali, kuknjava sustanara izluđivala, pa sam se opet držao uz njih. Valjda sam se nadao da će se i oni naći uz mene kad mi bude teško.

Kašalj postaje sve gori i gori. Možda ću uskoro i ja maminim stopama. Predispozicije za rak su nasledne, kažu, a baš i ne živim nekim posebno zdravim životom. Stoka oko mene je skontala da sam bolestan. Umesto da mi pomognu, tri puta su me pokrali dok sam se gušio.

Ne mogu više bežati. Ionako znam da ću umreti kao mama, ali neću da umrem sam i izopšten. Samo je jedan način da se vratim među ljude.

Krećem strmom ulicom navije i polazim ka centru. Napad dolazi nenadano i obara me na kartonsku kutiju nameštenu umesto tezge. Razbacujem ubogu robu kraj koje dežura gubitnik nalik meni. To ga je izludelo. Udara me nogom u slabinu. Ne mogu mu se odupreti, kašalj je prejak. Tip nastavlja da me šutira. Poslednjom snagom ga grabim za nogu i snažno povlačim. Gubi ravnotežu, pada, kotrlja se niz nizbrdicu. Sasvim dovoljno da napad oslabi. Ustajem i vidim da se tip vraća tri puta bešnji. Ne valja! Pokušavam da mu se izvinim, da mu objasnim. Uzalud. Zamahuje pesnicom, blokiram podlakticom. Pokušava ponovo, izmičem se i zabijam mu koleno u prepone. Pada. Žurno se povlačim. Kao što sam i mislio niko ne reaguje. Fukara ne brine tuđu brigu.

Ulice postaju sve šire i čistije, ološa je sve manje i najzad izbijam na široku aleju kojom još juče ni u bunilu ne bih krenuo. Prolaznici su čisti i obrijani, a žene mirisne. Stomak mi se grči, nešto me nagoni da se okrenem i pobegnem, ali nekako uspevam da produžim. Korak po korak.

Primičem se upečatljivoj zgradi sterilno belih zidova. Centar. Cilj mog hodočašća. Prebivalište Mašine. Ulazim i nalazim se u predvorju. Uniformisani stražar me sumnjičavo odmerava, ali se ne pomiče. Zastajem. Dovde sam stigao, šta dalje?

Devojka u belom se pojavljuje poput duha i prilazi mi kao da je čula moje misli. Ponaša se kao da ne oseća moj smrad i ne vidi koliko sam odrpan.

— Došli ste na testiranje, zar ne?— pita me najugodnijim glasom koji sam ikada čuo. — Pođite za mnom— kaže i, kao da se moj potvrdni odgovor podrazumeva, polazi lagano niz široki hol.

Ne znam šta sam očekivao da ću videti. Nešto spektakularno, nešto monstruozno? Ono što se nalazi predamnom nije ništa naročito. Kutija s gomilom lampica i displeja po sebi. Nije čak ni nekih prenaplašenih dimenzija. Devojka u belom se osmehuje i pokazuje na otvor u uređaju.

— Stavite tu prst, molim vas.— kaže uljudno i ja radim ono što mi je rekla. Kratak bol na jagodici, gotovo neprimetan. Cura mi klimnu glavom i ja povlačim ruku. Neko vreme se ništa ne dešava, a

onda nešto stade da trešti. Matrični štampač? Pa zar nisu mogli ugraditi nešto modernije?

Devojka prilazi zadnjem delu mašine, pa otkida parče papira. Oči joj se šire u neverici. Diže pogled na mene, potom mi prilazi. Ruka joj podrhtava.

Više osećam nego što vidim da u prostoriji ima još nekog. Podižem pogled i dva besprekorno odevena čoveka su predamnom. Oda-kle li su ovi izronili?

— Pođite s nama, gospodine. Otac vas već godinama traži.— kaže jedan od njih. Spuštam pogled na papirić i samo što se ne sručih videvši šta tamo piše.

— Kako? Ovo je neka greška... Ja sam bolestan... — zamucah. Elegantni tip se osmehnu.

— Ne brinite, to je faza transformacije. Uskoro će prestati. Vaše mesto u savetu vas čeka.

Još jednom pogledah onu jednu jedinu reč na isečku.
„Besmrtnik“, pisalo je tamo.